

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Είναι δυνατόν να αποδειχθεί το γεγονός της αναστάσεως;

Μέχρις εκεί που εμπίπτει στην λογική διερεύνηση, ναι! Μην ξεχνάμε πως τα ιστορικά και προσωπικά γεγονότα δεν ανιχνεύονται και αποδεικνύονται με θετικο-επιστημονικό τρόπο, αλλά με ιστορικο-νομικό. Δηλαδή από: Συλλογή πληροφοριών, μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων, συγκρίσεις γραπτών κειμένων, αναφορές τρίτων ή γραπτές μαρτυρίες των ιδίων των πρωταγωνιστών, εξέταση διαφόρων αντικειμένων, αρχαιολογικών ερευνών κ.α. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με τα γεγονότα της Αγίας Γραφής και της ανάστασης του Κυρίου. Δεν χωρεί εδώ επιστημονικο-θετική επαλήθευση. Ενώ λ.χ. για ένα πείραμα βιολογίας ή φυσικής χρησιμοποιούμε μεθόδους των φυσικών επιστημών, στον τομέα της ιστορίας, όπως είπαμε δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την ίδια μέθοδο. Δεν κάνουμε πειράματα για να αποδείξουμε δηλαδή ότι έζησε π.χ. ο Σωκράτης, ούτε μπορούμε στο εργαστήριο να αποδείξουμε την ανάσταση του Χριστού. Από χριστιανικής πλευράς: Ελέγχουμε αξιόπιστες αποδείξεις από τον βίο και την πολιτεία πολλών χιλιάδων μαρτύρων πίστεως που ενώθηκαν με τον Θεό και αγίασαν, εσωτερικές και εξωτερικές μαρτυρίες των Ευαγγελίων, εξωβιβλικές πηγές που αναφέρονται στον Χριστό και τους χριστιανούς κ.λπ. Διαθέτουμε μάλιστα πάμπολλες προφητείες που επαληθεύτηκαν στον Χριστό, τα άφθαρτα λείψανα των αγίων που θαυματοποιούν και μυροβλύζουν, το αναλλοίωτο του αγιασμένου νερού και της Θείας Κοινωνίας, το άκτιστο θείο φως του οποίου είχαν εμπειρία τόσοι και τόσοι άγιοι, τα χιλιάδες θαύματα του Θεού διαχρονικά στην ιστορία και μέσω των αγίων Του, την τέλεια αναμαρτησία και διδασκαλία του Θεανθρώπου, τα πολυπληθή διασωζόμενα στα Ευαγγέλια θαύματά Του, την αυτοθυσία των αποστόλων χάριν του Χριστού, την θαυματουργική μεταστροφή του αποστόλου Παύλου, την ύπαρξη της Εκκλησίας για 2.000 χρόνια -γεγονός που και ο Χριστός προφήτευσε- κ.α. Η ζωή ευτυχώς γνωρίζεται όσο τη ζεις, και η ομορφιά και το νόημά της δεν προκύπτουν από εργαστηριακές επαληθεύσεις. Αξίες όπως η αγάπη, η φιλία, η ειρήνη κ.λπ. είναι ευλογίες που δεν προκύπτουν από πειράματα χημείας και φυσικής.

Ο φυσικομαθηματικός Πασκάλ είχε τονίσει τη μεγάλη αξία της θυσίας των αποστόλων και των μαθητών του Κυρίου ως απόδειξη ισχυρή για την Ανάστασή Του.

Όχι μόνο βέβαια ο Πασκάλ, αλλά και ο ιερός Χρυσόστομος πρωτύτερα. Το κυρίως ελπιδοφόρο μήνυμα ολόκληρης της Αγίας Γραφής, και ιδιαιτέρως της Καινής Διαθήκης είναι η Ανάσταση του Χριστού. Το μαρτυρικό τέλος των αποστόλων και μαθητών του Χριστού είναι μεγάλη απόδειξη για την αλήθεια της αναστάσεως του Κυρίου. Δεν θα κήρυτταν ποτέ, με τέτοιο σθένος και δύναμη και με μεγάλο κίνδυνο της ζωής τους, αυτοί οι άλλοτε δειλοί ψαράδες, τελώνες κ.λπ. ένα ψέμα, που τους οδήγησε, και ήταν εν γνώσει τους, όχι μόνο στο να γίνουν αποσυνάγωγοι, να χάσουν περιουσίες, να κυνηγηθούν, να φυλακιστούν και να μαστιγωθούν επανειλημμένως, αλλά και να μαρτυρήσουν με την ζωή τους τον ένδοξο και αναστημένο Χριστό. Υπήρχε περίπτωση, ρωτάμε, να δεχθούν να πεθάνουν ατιμωτικά και με φρικτά βασανιστήρια μια ομάδα ανθρώπων-αποστόλων, εάν

γνώριζαν ότι κηρύττουν παραμύθια για μικρά παιδιά; Διότι όχι μόνο δεν διέθεταν κανένα κοσμικό μέσο, γνωριμίες και πολιτικές διασυνδέσεις εξασκώντας αρχικά το δημόσιο κήρυγμά τους περί ενός μάλιστα ταπεινωμένου, εξοντωμένου πάνω στο σταυρό και ως κακούργου θεωρουμένου βασιλέα, αλλά και διότι τρελοί δεν ήσαν, αν σκεφθούμε ότι το κήρυγμά τους είναι ό,τι πιο υψηλό έχουν να επιδείξουν όλοι οι αιώνες. Οι ευαγγελιστές άλλωστε δεν μιλάνε για συγκεκριμένη ώρα αναστάσεως που δεν γνωρίζουν, ενώ ο αναστάς καταγράφεται στα ευαγγέλια ότι εμφανίστηκε στους μαθητές του σε έντεκα περιπτώσεις και σε πάνω από 500 αδελφούς.

Ήταν δυνατόν να είχε απλά ..... λιποθυμήσει ο Ιησούς πάνω στο σταυρό, να σηκώθηκε αργότερα και να βγήκε από τον τάφο;

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς εκτελέσθηκε δημόσια, πιστοποιήθηκε η εκτέλεσή Του από τον Ρωμαίο Επίτροπο Πιλάτο, από τον υπεύθυνο εκατόνταρχο και τους Ρωμαίους στρατιώτες, και, πριν απ' όλα αυτά, δέχθηκε ένα ισχυρότατο πλήγμα με ακόντιο στην πλευρά, από το οποίο άνοιγμα, σε μέγεθος γροθιάς, έτρεξε αίμα και νερό (Ιω. 19,34). Ο ορός αυτός (νερό και αιμοσφαίρια), που σχηματίζεται στο περικάρδιο ενός νεκρού ανθρώπου, είναι σήμερα μια μοναδική ιατροδικαστική απόδειξη ότι ο αρχηγός της Ζωής είχε πράγματι πεθάνει. Σύμφωνα με τα ανωτέρω ήταν αδύνατον να είχε απλά ..... λιποθυμήσει ο Ιησούς, να σηκώθηκε και να βγήκε από τον τάφο. Άλλωστε ούτε οι Εβραίοι τόλμησαν να ισχυριστούν κάτι τέτοιο, παρά μίλησαν μόνο για κλοπή. Θα μπορούσε εξάλλου ο καταταλαιπωρημένος και καταπληγμένος Ιησούς να κυλήσει τον τεράστιο ογκόλιθο αλλά και να αγνοηθεί από την φρουρά; Το πρωί της Κυριακής του Πάσχα ο τάφος ήταν άδειος. Πιστοποιήθηκε από τις Μυροφόρες και τους μαθητές Του, αλλά και από τους Ιουδαίους, που δεν κατάφεραν να κρατήσουν δέσμιο τον αναστάντα, ακόμη και με την τοποθέτηση ογκόλιθου έξω από τον τάφο και φρουράς ενόπλων στρατιωτών. Δεν συζητάμε την ευφάνταστη περίπτωση να είχαν κλέψει το σώμα Του κάποιιοι από τους εχθρούς του, Ηρωδιανοί και Σαδδουκαίοι καθώς και στελέχη του Ναού, αφού αυτό ακριβώς ήθελαν να αποφύγουν: την λαϊκή πίστη ότι θα αναστηθεί απ' τους νεκρούς.

Πώς είμαστε σίγουροι ότι την ψευδή είδηση πως οι μαθητές του Χριστού έκλεψαν το νεκρό σώμα Του, είχαν διαδώσει οι Ιουδαίοι; (Ματθ. 28,11-13).

Αποδεικνύεται με τις δύο ακόλουθες σκέψεις: Καταρχάς, ο τάφος ήταν πράγματι άδειος, και αυτό διαπιστώνεται από δύο τινά: Το ένα είναι πως αν κατείχαν οι Ιουδαίοι αρχιερείς το νεκρό σώμα του Ιησού, θα το παρουσίαζαν αμέσως ως απόδειξη τού ότι δεν είχε αναστηθεί εκ του τάφου και για να σταματήσουν το κηρυγματικό έργο των αποστόλων. Το δεύτερο είναι μια έγγραφη απόδειξη από τον Ιουστίνο, το Φιλόσοφο και Μάρτυρα, ο οποίος ήταν μάλιστα και Ιουδαίος. Αυτός ο θείος άνδρας, 100 χρόνια περίπου μετά την ανάσταση του Χριστού, στο έργο του "Διάλογος προς Τρύφωνα" αναφέρει ότι οι Ιουδαίοι είχαν στ' αλήθεια διαδώσει μια τέτοια πλάνη, ότι δηλαδή οι μαθητές της "παράνομης αίρεσης των Χριστιανών" είχαν κλέψει το σώμα τού εκτελεσθέντος από τους ομοεθνείς του, Ιησού, τη νύχτα κατά την οποία πέθανε και ετάφη. Δεδομένου ότι ο Ιουστίνος, απευθυνόμενος στο ιουδαϊκό του περιβάλλον προς υπεράσπιση του Χριστιανισμού, προβάλλει μια

τέτοιας εκτάσεως κατηγορία προς αυτούς, πιστοποιεί ότι πράγματι ο τάφος την Κυριακή του Πάσχα βρέθηκε κενός και από τους Ιουδαίους και από τους μαθητές του Χριστού.

Γιατί δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι είχαν κλέψει το σώμα Του οι μαθητές Του, διαδίδοντας στη συνέχεια ότι αναστήθηκε;

Αυτό θα σήμαινε ότι: α) οι δειλοί και έντρομοι ψαράδες-μαθητές του Χριστού θα είχαν μεταμορφωθεί από μόνοι τους και εντελώς ξαφνικά σε θαρραλέους λέοντες, αφηρώντας τον επικείμενο θάνατό τους σε περίπτωση που τους συνελάμβαναν, ενώ όσο ακόμη Εκείνος ζούσε τον αρνήθηκαν, τον πρόδωσαν, τον εγκατέλειψαν και κρύφτηκαν από μεγάλο φόβο, β) θα είχαν αφηφήσει την πάνοπλη ρωμαϊκή φρουρά, ή θα την είχαν νικήσει ή θα είχαν περάσει ανάμεσά τους όταν όλοι(;) κοιμόντουσαν, γ) θα έπρεπε να είχαν μετακινήσει χωρίς θόρυβο μέσα στην ησυχία της νύχτας τον βάρος 2 τόνων λίθο του μνημείου, αποσπώντας και τη σφραγίδα από πάνω του, δ) θα προσπαθούσαν μάταια για πολλή ώρα να ξεκολλήσουν τις εμποτισμένες με πολλά κιλά ακριβών αρωμάτων γάζες από όλο του το σώμα, μιας και αυτές βρέθηκαν μέσα στο μνημείο κανονικά τακτοποιημένες, ε) θα είχαν πάρει και κρύψει το γυμνό σώμα του Ιησού και, στη συνέχεια, θα είχαν αρχίσει με μεγάλη τόλμη -και χωρίς να ενοχληθούν από τις συνεχόμενες ψεύτικες (υποθετικά) υποσχέσεις του διδασκάλου τους ότι θα ανασταίνονταν την τρίτη ημέρα- να διαδίδουν την παράλογη και βλάσφημη απάτη της ανάστασης (εκείνοι που ήξεραν περισσότερο απ' όλους και βίωσαν το ηθικό μεγαλείο του Δασκάλου τους), υπομένοντας χωρίς λόγο εξευτελισμούς, μαστιγώσεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια και φρικτό θάνατο, ενώ παράλληλα ήταν και πολύ καλά στα λογικά τους όπως αποδείχθηκε από την ζωή και το έργο τους. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει φυσικά πιστευτό από μια εξουχιστική και αντικειμενική έρευνα. Στα προηγούμενα προστίθεται η λογική σκέψη ότι είναι αδύνατον να μην παρουσιαζόταν έστω και ένας τρομοκρατημένος ή μετανιωμένος ή δωροδοκημένος μαθητής Του, ή των μαθητών συνεργάτης και γνώριμος, που να μην αποκάλυπτε την απάτη, φοβούμενος συν τοις άλλοις για την ζωή του, μόλις άρχιζαν να αυξάνονται οι διώξεις, τα παθήματα, οι φυλακίσεις, αλλά και οι δολοφονίες των πρώτων μαθητών του Χριστού.

Η εσφαλμένη θεωρία πως οι Μυροφόρες γυναίκες πήγαν από λάθος σε κάποιον άλλο άδειο τάφο, νομίζοντας έτσι, και από παρεξήγηση, ότι αναστήθηκε ο Ιησούς.

Αυτή είναι η θεωρία που ανέπτυξε ο Κίρσοπ Λέϊκ, αλλά είναι φυσικά διάτρητη από ανακρίβειες. α) Πρώτα πρώτα οι Μυροφόρες είχαν επισκεφθεί τον τάφο από το βράδυ εκείνο που θάφτηκε μέσα σ' αυτόν ο Ιησούς και δεν πήγαν για πρώτη φορά να τον βρουν ξημερώματα Κυριακής, β) οι άγγελοι πιστοποίησαν την ανάσταση του Χριστού, γ) ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν αμέσως στον άδειο τάφο (γνώριζαν φυσικά πού είναι) και είδαν με τα μάτια τους όσα τους καταμαρτυρούσαν οι γυναίκες, δ) ήταν ο μοναδικός τάφος που είχε πάνω του σπασμένη ρωμαϊκή σφραγίδα και ε) οι αρχιερείς και οι Ρωμαίοι θα διέψευδαν και γελοιοποιούσαν τους αποστόλους, σε περίπτωση που είχαν κάνει λάθος στην ακριβή τοποθεσία

εναπόθεσης του ενδόξου νεκρού σώματος.

Δεν θα μπορούσαν οι απόστολοι να είχαν παραισθήσεις και μαζικές οπτασίες περί της αναστάσεως.

Επρόκειτο για ανθρώπους πρακτικούς και έξυπνους, για ψαράδες και φοροεισπράκτορες (λ.χ. ο Πέτρος και ο Ματθαίος) της καθημερινής βιοπάλης, και όχι για τρελούς ή αρρώστους ψυχολογικά, οι οποίοι (α) δεν περίμεναν καθόλου μάλιστα να εξελιχθεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο, τού να αναστηθεί δηλαδή ο Ιησούς, (β) οι μαθητές Του μην ξεχνάμε ότι πήραν για ανόητες τις Μυροφόρες όταν τους είπαν ότι έλειπε το σώμα Του από τον τάφο, (γ) στον δρόμο προς Εμμαούς οι δύο συνοδοιπόροι τού αναστημένου πλέον Ιησού, περίλυποι, δεν μπορούσαν να διανοηθούν το ενδεχόμενο της ανάστασης Του, (δ) οι Μυροφόρες σκεπτόντουσαν πώς θα κυλήσουν τον βαρύ βράχο, (ε) η Μαρία η Μαγδαληνή νόμισε ότι είδε τον κηπουρό και όχι τον αναστάντα Χριστό, (στ) οι απόστολοι πίστεψαν στην αρχή όταν τον πρωτοείδαν εγερθέντα ότι βλέπουν φάντασμα, (ζ) ο Θωμάς ήταν ο πλέον δύσπιστος. Η σύγχρονη Ψυχολογία διδάσκει ότι παραισθήσεις συμβαίνουν μόνο σε εκείνους που περιμένουν εναγώνια να συμβεί κάτι συγκεκριμένο. Τέτοιας έκτασης και βάθους μαζικές παραισθήσεις να υπέστησαν, ρωτάμε, ώστε να βλέπουν τόσο πολλοί άνθρωποι τον αναστημένο Χριστό, για τόσο μεγάλο διάστημα, όλες τις ώρες της ημέρας και σε διαφορετικές κάθε φορά τοποθεσίες, χωρίς να περιμένουν ή να ελπίζουν για ένα τέτοιο αξιοθαύμαστο γεγονός όπως η ανάσταση Του; Εξάλλου, μετά τις 40 ημέρες, οπότε και αναλήφθηκε ο Χριστός, γιατί σταμάτησαν ξαφνικά οι εμφανίσεις του αναστάντος, αν επρόκειτο για ψευδαισθήσεις; Να υποθέσουμε ότι “συνεννοήθηκαν” όλοι μαζί για να πιστέψουν ότι αναλήφθηκε; Αυτά είναι αστεία και μόνο να τα συζητούν ορισμένοι.

Επίσης, θα γινόταν ποτέ ο Σαύλος [μορφωμένος Ιουδαίος και όχι κανένας μισότρελος και διανοητικά πειραγμένο άτομο, ο οποίος εξάλλου ήταν αμείλικτος διώκτης των Χριστιανών και της Πρώτης Εκκλησίας, με αρνητική ψυχολογία απέναντι στον Χριστιανισμό και με αυστηρή πίστη στην μονοθεΐα και την εθνικιστική παράδοση των εβραίων] τόσο ένθερμος χριστιανός, και μάλιστα απόστολος στα έθνη, αν δεν βίωνε την μοναδική εμπειρία της ελλάμψεως του προσώπου του Χριστού, μέρα μεσημέρι, στο δρόμο προς Δαμασκό, όπου πήγαινε για να σιδηροδέσει και φυλακίσει χριστιανούς; Είναι δυνατόν να έχουν κάποιοι παράκρουση, όταν ακούνε τον αναστάντα να τους νουθετεί και να δίνει οδηγίες για το έργο τους, να τρώει μπροστά τους, να τον αγγίζουν, να προσκαλεί τον Θωμά σε αυτοψία, να περπατά μαζί τους στο δρόμο και να συζητάνε για την αποστολή τους και ακόμη να ρωτά τρις τον Πέτρο αν τον αγαπά, για να του αποκαλύψει στη συνέχεια τον τρόπο του μαρτυρικού θανάτου του; Έπειτα: ο απόστολος και πρώην τελώνης Ματθαίος, ο ετεροθαλής αδελφός του Ιησού Ιάκωβος, ο από τους στύλους της Εκκλησίας Πέτρος, 500 χριστιανοί-μαθητές Του, ο πύρινος ιεραπόστολος Παύλος, όπως φαίνεται από τις ευαγγελικές διηγήσεις είδαν τον αναστημένο Ιησού μετά τον θάνατό Του. Των ανθρώπων αυτών το έργο, τα θαύματα και η διδασκαλία μαγνήτισαν και σαγήνευσαν γενεές γενεών ανθρώπων. Υπήρξαν ιδιαίτερα ανιδιοτελείς και σοβαροί μάρτυρες των θείων ενεργειών. Μάλιστα γνώριζαν πολύ στενά τον Χριστό και είχαν μαθητεύσει για χρόνια κοντά Του. Είναι αλήθεια ότι

μόνο οι στενοί συγγενείς και φίλοι μπορούν να αναγνωρίσουν εύκολα την ταυτότητα προσφιλών προσώπων. Δεν λάθεψαν λοιπόν, ατενίζοντας τον Αναστημένο!

Οι θαυμαστές προφητείες που επαληθεύτηκαν στο πρόσωπο και το έργο του Κυρίου.

Οι καταπληκτικές προφητείες της Βίβλου, που ειπώθηκαν 10, 8, 7 και 6 αιώνες π.Χ., είναι ένα πραγματικό διαχρονικό θαύμα, απευδής μαρτυρία περί της Θεότητας και Μεσσιακής ιδιότητας του Ιησού Χριστού. Ας θαυμάσουμε μερικές μόνο από αυτές τις προφητείες περί του Πάθους, που ολοκληρώνουν το μήνυμα της Βίβλου και την διαχρονική αξία της, προσανατολίζοντας προς το Χριστό, που έφερε στον κόσμο την αλήθεια για τον Τριαδικό Θεό και τη Χάρη Του, προς κάθαρση, φωτισμό και θέωση του ανθρώπου.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Γεν. 3,15): Μετά την πτώση των πρωτοπλάστων και πριν την 'τιμωρία' τους από τον Θεό (στην ουσία αυτοτιμωρία τους), είπε ο Κύριος ο Θεός στο φίδι: «Έχθρα θα βάλω ανάμεσα σ' εσένα και στη γυναίκα κι ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της. ΕΚΕΙΝΟΣ θα σου συντρίψει το κεφάλι κι εσύ θα του πληγώσεις τη φτέρνα» (απλά θα καταφέρει δηλαδή ο διάβολος να τον θανατώσει για τρεις μόνο ημέρες, ενώ ο Χριστός θα εκμηδενίσει την εξουσία του πονηρού).

Η προφητεία της ΕΞΟΔΟΥ: Αναφέρει ότι «ΚΟΚΚΑΛΟ ΤΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΣΠΑΣΕΤΕ» (κεφ. 12,46). Πράγματι, ενώ οι στρατιώτες έσπασαν τα οστά των μηρών των δύο άλλων κακούργων (12,10 και Ψλμ. 33,21) πάνω στο Σταυρό, για να επιφέρουν γρηγορότερο θάνατο, τον Ιησού δεν τον άγγιξαν, γιατί είχε ήδη εκπνεύσει.

ΨΑΛΜΟΣ 2 (στίχ. 2 & 7): «Της γης οι βασιλιάδες συσπειρώθηκαν κι οι άρχοντες μαζεύτηκαν ενάντια στον Κύριο, στον εκλεκτό του ενάντια..... Διακηρύττω εκείνο που ο Κύριος αποφάσισε. Μου είπε: ΓΥΙΟΣ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ. ΕΓΩ ΣΗΜΕΡΑ ΣΕ ΓΕΝΝΗΣΑ» (2,2 & 7). Οι πρώτοι χριστιανοί ανέφεραν στον Ιησού τον Ψαλμό αυτόν και έλεγαν προσευχόμενοι «Γιατί φρύαξαν τα έθνη ...εναντίον του Κυρίου και του Μεσσία του; Πραγματικά εναντίον του αγίου δούλου σου Ιησού, που εσύ τον έχρισες Μεσσία, συγκεντρώθηκαν ο Ηρώδης και ο Πόντιος Πιλάτος μαζί με πλήθος εθνικών και Ιουδαίων για να κάνουν όσα είχε ορίσει προηγουμένως η δύναμή σου και η σοφία σου να γίνουν» (Πρ. 4,25-28).

ΨΑΛΜΟΣ 15: Ο Ψαλμός περιγράφει την ανάσταση του Ιησού, με τα λόγια: «Δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχή μου στον άδη, ούτε θα αφήσεις τον άγιόν σου να γνωρίσει τη ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ (διαφθορά)».

ΨΑΛΜΟΣ 21 (στίχ. 2,17,19): Στον Ψαλμό, ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ λέγει: «Θεέ μου Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες.... Σκύλοι με κύκλωσαν, κακοποιών φατρία μ' έβαλε στη μέση. ΤΡΥΠΗΣΑΝΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ. Μπορούν να μετρηθούν όλα τα κόκαλά μου ....Τα ρούχα μου μοιράζουν μεταξύ τους και ΡΙΧΝΟΥΝ ΚΛΗΡΟ για τη φορεσιά μου» (2,17,19).

ΨΑΛΜΟΣ 40,10: «Αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος, μαζί με τον οποίο ζούσα ειρηνικά, στον οποίο ήλπισα, ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΨΩΜΙ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, σήκωσε την φτέρνα του εναντίον μου».

ΨΑΛΜΟΣ 67,19: «ΣΤΑ ΨΗΛΩΜΑΤΑ ΑΝΕΒΗΚΕΣ, ΕΠΙΑΣΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ. Απ' τους ανθρώπους δώρα έλαβες και από τους αποστάτες. Όστε να κατοικήσουνε κι αυτοί στο Θεό κοντά, στον Κύριο».

ΨΑΛΜΟΣ 68,22: «Και μου 'δωσαν χολή στο φαγητό μου κι ΟΤΑΝ ΔΙΨΟΥΣΑ ΜΕ ΠΟΤΙΖΑΝ ΞΥΔΙ».

ΨΑΛΜΟΣ 109: Στο βασιλικό και Χριστολογικό αυτό Ψαλμό, ο βασιλιάς Δαβίδ γράφει: «ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ (ο Θεός Πατέρας) ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΜΟΥ (τον Υιό Του): Κάθισε στα δεξιά μου, μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου χαλάκι για τα πόδια σου».

Τα κεφ. 52 και 53 του ΗΣΑΪΑ: Βρίσκουμε εδώ μια πολύ εντυπωσιακή προφητεία για το Μεσσία, στην οποία οι πιστοί αναγνωρίζουν τα πάθη του Ιησού: «Δεν είχε ωραία και ελκυστική εμφάνιση. Δεν είχε λαμπρότητα προσώπου, ούτε κάλλος. Το πρόσωπό του ήταν καταφρονημένο, χωρίς τιμή και δόξα. Δέχτηκε εξευτελισμούς και ταπεινώσεις εκ μέρους των ανθρώπων. Αυτός όμως φέρει πάνω του το βαρύ φορτίο των αμαρτιών μας. ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ, ΥΠΕΦΕΡΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΟΜΙΕΣ ΜΑΣ. ΧΑΡΗ ΔΕ ΣΤΗΝ ΠΛΗΓΗ ΕΚΕΙΝΟΥ, ΕΜΕΙΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΑΜΕ. Και αυτός παρ' όλες τις κακώσεις που υπέστη, δεν άνοιξε το στόμα του. ΣΑΝ ΑΦΩΝΟ ΠΡΟΒΑΤΟ ΟΔΗΓΗΘΗΚΕ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ. Σαν αμνός μπροστά σ' αυτόν που τον κουρεύει, έτσι βαδίζει, χωρίς να ανοίγει το στόμα του. Αφαιρέθηκε βίαια και άδικα από τη γη η ζωή του. Το παιδί μου αυτό, λέγει ο Θεός, δεν έπραξε καμία παρανομία, ούτε βρέθηκε ποτέ ψεύδος στο στόμα του. Αν προσφέρετε αυτόν ως εξιλαστήριο θύμα για τις αμαρτίες σας, η ψυχή σας θα λυτρωθεί. Αυτός θα πάρει ως δική του πνευματική κληρονομιά πολλούς, γιατί με τη θέλησή του παραδόθηκε στο λυτρωτικό για μας θάνατο. Και δια της θυσίας του ΠΗΡΕ ΠΑΝΩ ΤΟΥ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΠΟΛΛΩΝ».

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥ: Ο προφήτης Ζαχαρίας αναφέρεται στη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στα Ιεροσόλυμα, με τα λόγια: «Να χαίρεσαι, θυγατέρα Σιών, να διαλαλείς, θυγατέρα Ιερουσαλήμ: Νά, έρχεται σε σένα ο βασιλιάς σου, δίκαιος και ΣΩΤΗΡΑΣ, πράος, και καβάλα σ' ένα γαϊδουράκι» (Ζαχ. 9,9). Ο ίδιος προφήτης προλέγει και την αμοιβή του Ιούδα για την προδοσία του: «ΟΡΙΣΑΝ ΤΟΝ ΜΙΣΘΟ ΜΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ», λέει η προφητεία. Και το λέει ο ίδιος ο Θεός για τον εαυτόν του (Ζαχ. 11). Ακόμα ο Ζαχαρίας μάς λέγει: «Όταν κάποιος τον ρωτήσει: Τι είναι οι πληγές αυτές μέσα στα χέρια σου; Εκείνος θα απαντήσει: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ ΕΚΕΙΝΕΣ, ΠΟΥ ΠΛΗΓΩΘΗΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΟΥ» (13,6). Μια άλλη προφητεία, εξάλλου, του προφήτη Ζαχαρία αφορά το σταυρικό θάνατο του Εκλεκτού: «ΘΑ ΕΠΙΒΛΕΨΟΥΝ, λέγει, ΣΕ ΜΕΝΑ, ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΚΕΝΤΗΣΑΝ». Θα ατενίσουν, δηλαδή, εμένα, που λόγχισαν πάνω στο Σταυρό. Ας θυμηθούμε το Ρωμαίο στρατιώτη, που λόγχισε την πλευρά του Ιησού, απ' την οποία έτρεξε αίμα και νερό.

Οι προηγουμένως εκτεθείσες λαμπρές προφητείες (και πολλές άλλες) διατυπώθηκαν σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και από διαφορετικούς ανθρώπους. Και όμως συγκλίνουν στον ιστορικά κατεξοχήν πνευματικό ηγέτη της σωσμένης ανθρωπότητας, δηλ. της Εκκλησίας, στον Ιησού Χριστό και Υιό του Θεού, στον οποίον και δια του οποίου πραγματοποιήθηκαν με μαθηματική ακρίβεια, σύμφωνα με το καθορισμένο σχέδιο της πάνσοφης Πρόνοιας του Θεού Πατέρα, δια της συνεργίας του Αγίου Πνεύματος, πριν να υπάρξει ακόμη ο κόσμος.

Διακρίνουμε ότι ο Χριστιανισμός δεν βασίζεται σε παραλογίες, αλλά έχουν δυνατή βάση τα όσα περί αναστάσεως εκτίθενται.

Γνώριζαν καλά οι απόστολοι πως το κήρυγμά τους προς τους συντηρητικούς ομοεθνείς τους για έναν μαραγκό-Θεάνθρωπο που περπατούσε στη θάλασσα, ηρεμούσε τρικυμίες, χάριζε το φως σε γεννημένους τυφλούς, έβγαζε δαιμόνια, θεράπευε παράλυτους, ανάσταινε νεκρούς και τέλος αναστήθηκε και ο ίδιος, χωρίς να έχουν μάρτυρες, θα τους οδηγούσε σίγουρα ή στο ψυχιατρείο της εποχής ή στην φυλακή, ή στην εκτέλεση. Γι' αυτό όχι μόνο διακήρυτταν -με την ενίσχυση μεγάλων θαυμάτων και σημείων που ποιούσαν- ότι οι ίδιοι είναι αυτόπτες και αυτήκοι μάρτυρες της ζωής, της διδασκαλίας, του Σταυρού και της Ανάστασης του Ιησού, αλλά και επικαλούνταν πολλούς από τους ίδιους τους ακροατές τους ως μάρτυρες των γεγεννημένων στα Ιεροσόλυμα, γιατί πράγματι πλήθος από αυτούς τα είχαν ζήσει από πρώτο χέρι: . Ο Χριστιανισμός δεν βασίζεται επομένως, όπως διαδίδουν ορισμένοι αμαθείς, στο παράλογο, σε πλύσεις εγκεφάλων ή σε ανοησίες, όπως αμόρφωτα ισχυρίζονται, “των παπάδων” και αυτό το διαπιστώσαμε σε όσα παραπάνω εξετέθησαν.

Είναι ηλίου φαινότερο ότι ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς. “Ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε”, ακούστηκε ο άγγελος να λέει με χαρά στις μυροφόρες και για όλο τον κόσμο μέχρι συντελείας των αιώνων. Είναι η αναγγελία της μελλοντικής ανάστασης για όλους μας. Έκτοτε η Εκκλησία βασίζεται πάνω στον άδειο τάφο του Ιησού. Και την αναστάσή Του αναγγέλλει μέχρις ότου έλθει και πάλι “ίνα κρίνει ζώντες και νεκρούς”. Μόνο η Σάρκωση, τα Πάθη και η Ανάσταση του Κυρίου εξάλλου μπορούν να ερμηνεύσουν τον ανθρώπινο πόνο και το κακό που επικρατούν πάνω στη γη. Θα παραμένουν στον αιώνα το μοναδικό κλειδί της ιστορίας, άνευ των οποίων η ιστορία παραμένει παράλογο μυστήριο και ο άνθρωπος συγχύζεται, καταντά τρελός, σκληρός ή μοιρολάτρης, μη μπορώντας να κατανοήσει το νόημά της. Η νίκη του Ιησού επί του Σταυρού είναι η νίκη κατά του θανάτου, είναι ο ουράνιος θρίαμβος πάνω στον πόνο, την απελπισία, την απόγνωση, την κακία. Ο Χριστός βάσταξε επί του σταυρού Του την αγωνία και τα πάθη όλου του κόσμου. Μετέφερε την ανθρώπινη κραυγή και το υπαρξιακό κλάμα μέχρι τον θρόνο του Πατέρα Του (καί με την Ανάληψή Του). Και λύτρωσε την ανθρώπινη φύση από την αθλιότητα και πτώση. Έκτοτε ο κάθε άνθρωπος μπορεί με προσωπικό αγώνα, ταπείνωση και αγάπη να ανορθωθεί και ενωθεί κατά χάριν με τον Τριαδικό Θεό. Να παλέψει με τον κατώτερο εαυτό του (τις αδυναμίες, αστοχίες και τα πάθη του) και με τη δύναμη του Θεού να νικήσει, κάνοντας πράξη την αγιογραφική ρήση που λέγει πως «Σ' εκείνους που αγαπούν τον Θεό, όλα (ακόμη και τα κακά και δυσάρεστα) συνεργούν στο αγαθό». Διότι ο Σταυρός και η Ανάσταση του Χριστού

μάς βεβαιώνουν εσώψυχα πως το κακό, ο φόβος και ο πόνος δεν έχουν πια την τελευταία λέξη στον κόσμο και την ιστορία, αλλά προσωρινές επί μέρους νίκες, ενώ την τελευταία μάχη θα κερδίσει ο πανένδοξος και παντοδύναμος Υιός του Θεού, ερχόμενος μετά των νεφελών του ουρανού, της βασιλείας του οποίου “ουκ έσται τέλος”.